

Залізне алібі

Петро Ребро

Рікою ллються сльози у дружини:

Опівночі з'явився чоловік.

— І знову був у клятої Горпини,

Бодай би ти її не бачив вік!

— Це, звісно, факт, що я вернувся пізно, —

Їй чоловік у відповідь прогук, —

Але ж у мене алібі залізне —

Я цілий вечір у Марини був!